

ki nič ne vem, kdaj pride in kakó,
in prosim le, da na priprošnjo Matere Marije
mi Bog vse moje mlade grehe zmiže
in enkrat uživati mi da nebó...«

Ko jim v slovenščino je pismo grof prebral,
ljudje so se jokali in želeli,
da mrtvega študenta bi doma imeli.
In res je grof ob novi cerkvi jamo izkopati dal
in jaz, parochus Pletii, ki kroniko sem spisal to,
pokopal prvega sem v Trenti v blagoslovljeno zemljó.

Tam gori sred domačih gor,
ko jih zapustil je v mladosti rani,
počiva zdaj študentovo telo in čaka dne vstajenja,
a duša spokorjena nad zvezdami
se veseli in uživa srečo večnega življenja
in sveti raj,
ki Bog nam ga enkrat vsem skupaj daj! —

VIHAR.

B. V.

Izza temnega ločja vstaja vihar in žene goreče oblake.
Zagrnile so zarjo ogromne, divjeplahetajoče peroti
bljujočih zmajev. Vse ure bijó in stene drgečejo v blede strahoti
ko čutimo po škripajočem pesku plaziti se koščene korake.

Tuj gost je med nami, odet s škrlatno haljo. Pošastno zijà prepad
rastočih, nočnih prikazni. Srepro grozo v osteklenelih očéh,
krilimo s težkimi rokami v praznino, tipamo v blazni smeh,
ki lomi hripavo se z zasinelih ust. Blisk se je vzpel kot žolt gad.